

ARREST VAN HET HOF (TWEEDE KAMER)
VAN 21 JUNI 1984 ¹

**Belgisch Bureau van de Autoverzekeraars VZW
tegen A. Fantozzi en De Volksverzekering NV
(verzoek om een prejudiciële beslissing,
ingediend door het Hof van Beroep te Bergen)**

„Verplichte verzekering motorrijtuigen”

Zaak 116/83

Samenvatting

Harmonisatie van wetgevingen — WA-verzekering voor motorrijtuigen — Richtlijn nr. 72/166 — Afwikkeling van ongevallen — Afwikkeling door nationaal bureau van plaats van ongeval — Voorwaarden

(Richtlijn nr. 72/166 van de Raad, artikel 2, lid 2)

Artikel 2, lid 2, van richtlijn nr. 72/166 moet aldus worden uitgelegd, dat claims tot vergoeding van schade die op het grondgebied van een Lid-Staat van de Gemeenschap is veroorzaakt door een voertuig dat gewoonlijk op het grondgebied van een andere Lid-Staat is gestald

en waarvan de bestuurder zich door diefstal of geweld heeft meester gemaakt, door de nationale bureaus van verzekeraars moeten worden afgewikkeld binnen de grenzen en onder de voorwaarden van hun eigen nationale wetgeving.

In zaak 116/83,

betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 EEG-Verdrag van het Hof van Beroep te Bergen (België), in het aldaar aanhangig geding tussen

BELGISCH BUREAU VAN DE AUTOVERZEKERAARS VZW, te Brussel,

en

1. A. FANTOZZI, te Frameries,
2. DE VOLKSVERZEKERING NV, te Brussel,

¹ — Procestaal: Frans.

om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van richtlijn nr. 72/166 van de Raad van 24 april 1972 inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der Lid-Statens betreffende de verzekering tegen de wettelijke aansprakelijkheid waartoe de deelneming aan het verkeer van motorrijtuigen aanleiding kan geven en de controle op de verzekering tegen deze aansprakelijkheid (PB L 103 van 1972, blz. 1),

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer),

samengesteld als volgt: K. Bahlmann, kamerpresident, P. Pescatore en O. Due, rechters,

advocaat-generaal: Sir Gordon Slynn
griffier: D. Louterman, administrateur

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten, het procesverloop en de krachtens 's Hofs Statuut-EEG ingediende schriftelijke opmerkingen kunnen worden samengevat als volgt:

I — De feiten en het procesverloop

Op 21 augustus 1976 werd de auto van de Belgische onderdaan Fantozzi, die in België tegen materiële schade was verzekerd bij De Volksverzekering, te Athis (België) beschadigd. Vaststaat, dat de schuld lag bij de bestuurder van een ge-

stolen, in Frankrijk geregistreerde auto. Voor laatstgenoemde auto was een WA-verzekering gesloten bij de Assurances Mutuelles te Niort (Frankrijk). Deze maatschappij wilde echter van de zaak niet weten en beriep zich daartoe op de polisvoorwaarden, volgens welke schade niet werd vergoed in geval van diefstal. Daarop wendden Fantozzi en De Volksverzekering zich tot het Belgisch Bureau van de Autoverzekeraars en verzochten zij de rechtbank van eerste aanleg te Bergen, dit Bureau te veroordelen tot vergoeding van de hun opgekomen schade. Bij vonnis van 26 januari 1979 wees deze rechtbank hun vordering toe.

Het Belgisch Bureau van de Autoverzekeraars heeft tegen dit vonnis beroep ingesteld en voert in hoofdzaak aan, dat de rechtbank de wet van 4 juli 1972 tot wijziging van artikel 2, lid 2, van de wet van 1 juli 1956 betreffende de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen, verkeerd heeft uitgelegd.

Het Hof van Beroep te Bergen herinnert eraan, dat deze nationale bepaling is vastgesteld ingevolge richtlijn nr. 72/166, volgens welke een gunstiger status moest worden ingeruimd voor voertuigen die gewoonlijk op het grondgebied van de Lid-Staten zijn gestald. Deze voertuigen zouden voortaan zonder internationaal verzekeringsbewijs tot het verkeer in België worden toegelaten, mits het tot dat doel erkende bureau zelf tegenover de gelaedeerden de verplichting op zich nam om de door die voertuigen in België veroorzaakte schade overeenkomstig de bepalingen van de Belgische wet te vergoeden; daarbij zou de verplichting van het bureau ook blijven bestaan wanneer de verzekeringsplicht niet was nagekomen. Artikel 2, lid 2, van voornoemde richtlijn bepaalde ook, dat tussen de zes nationale bureaus van verzekeraars een overeenkomst tot stand moest komen „waarbij elk nationaal bureau de afwikkeling van ongevallen waarborgt die zich op zijn grondgebied hebben voorgedaan en zijn veroorzaakt door deelneming aan het verkeer van al dan niet verzekerde voertuigen die gewoonlijk op het grondgebied van een andere Lid-Staat zijn gestald, overeenkomstig de eigen nationale wetgeving betreffende de verplichte verzekering”. De door deze richtlijn voorziene overeenkomst is gesloten op 16 oktober 1972. Nadat het Hof van Beroep te Bergen had vastgesteld dat de betrokken teksten van gemeenschapsrecht door de Belgische en Franse rechterlijke instanties op uiteenlopende wijze werden uitgelegd, heeft het Hof van Justitie de volgende prejudiciële vraag gesteld:

„Moet uit de communautaire rechtsregels worden afgeleid, dat de nationale bureaus van verzekeraars verplicht zijn om de schade, op het grondgebied van een Lid-Staat van de EEG veroorzaakt door een gewoonlijk op het grondgebied van een andere Lid-Staat van de EEG gestald voertuig, te vergoeden, wanneer de bestuurder van het voertuig zich daarvan door diefstal of geweld meester heeft gemaakt?”

Het verwijzingsarrest is op 24 juni 1983 ingeschreven ter griffie van het Hof.

Krachtens artikel 20 van 's Hofs Statuut-EEG zijn schriftelijke opmerkingen ingediend: op 14 september 1983 door de regering van de Franse Republiek, vertegenwoordigd door J.-P. Costes van het Secrétariat général du Comité interministériel pour les questions de coopération économique européenne, als gemachtigde; op 20 september 1983 door de regering van het Verenigd Koninkrijk, vertegenwoordigd door C. P. J. Muttukumar van het Treasury Solicitor's Department, als gemachtigde; en op 21 september 1983 door de regering van de Italiaanse Republiek, vertegenwoordigd door P. G. Ferri, avvocato dello Stato.

Het Hof heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan en de zaak naar de Tweede kamer te verwijzen.

II — Schriftelijke opmerkingen, ingediend krachtens artikel 20 van 's Hofs Statuut-EEG

De regering van de Franse Republiek verwijst naar haar memorie in zaak 64/83. Zij merkt in de eerste plaats op, dat overeenkomstig de beginselen van de

richtlijn duidelijk is, dat de opheffing van de controle op de groene verzekeringskaart aan de grens door de richtlijn zelf is gekoppeld aan de fundamentele waarborg voor de Lid-Staat op wiens grondgebied gewoonlijk in andere Lid-Staten gestalde voertuigen binnenkomen, dat de vergoeding van eventuele verkeersslachtoffers zal geschieden volgens de voorwaarden van de nationale wetgeving van de staat waar het ongeval zich heeft voorgedaan, en dat daarvoor zal worden opgekomen op basis van een overeenkomst tussen de nationale bureaus van verzekeraars, ongeacht of het voertuig dat het ongeval heeft veroorzaakt, verzekerd is of niet.

De zinsnede „overeenkomstig de nationale wetgeving” in de richtlijn doelt op de wettelijke regeling betreffende de afwikkeling van ongevallen, in concreto de afwikkeling van ongevallen tot het maximum van de verplichte verzekering in de staat op wiens grondgebied die ongevallen zich voordoen, en binnen de werkingssfeer van die wettelijke regeling, zonder rekening te houden met uitsluitingen van de waarborg, die eventueel krachtens de toepasselijke wet in de overeenkomst zijn opgenomen.

Deze uitlegging is in overeenstemming met het beginsel van de richtlijn en is het uitgangspunt geweest bij de opstelling van de desbetreffende regelingen: zo is bij de Franse wet van 21 december 1972 de territoriale bevoegdheid van het Fonds de Garantie Automobile (hierna: FGA) uitgebreid, teneinde dit in staat te stellen op te komen voor schade die voortvloeit uit ongevallen die in het buitenland zijn veroorzaakt door in Frankrijk geregistreerde, doch niet verzekerde voertuigen, nadat deze schade eerst zijn betaald door het nationale bureau van het land waar het ongeval zich heeft voorgedaan. Anderzijds behoeft het FGA niet op te treden ten gunste van slachtoffers van ongevallen die in Frank-

rijk zijn veroorzaakt door niet verzekerde voertuigen die in een Lid-Staat van de Gemeenschap zijn geregistreerd.

Een tegengestelde uitlegging zou de richtlijn overigens deels van haar nuttig effect beroven; slachtoffers van ongevallen die in Frankrijk zijn veroorzaakt door in andere Lid-Staten geregistreerde voertuigen, zouden in gevallen waarin een Franse verzekeraar zich eventueel op een uitsluiting kan beroepen, immers gevaar lopen noch van het FGA noch van het Bureau central Français, dat optreedt namens en voor rekening van het bureau van de staat waar het voertuig is geregistreerd, schadevergoeding te krijgen.

De *regering van het Verenigd Koninkrijk* wijst er in de eerste plaats op, dat artikel 2, lid 2, van richtlijn nr. 72/166 geen verplichtingen oplegt, doch slechts bepaalt op welk tijdstip de bepalingen van de richtlijn, uitgezonderd de artikelen 3 en 4, van kracht worden, te weten nadat de negen nationale bureaus van de Lid-Staten een overeenkomst hebben gesloten zoals in deze bepaling bedoeld.

De Britse regering merkt voorts op, dat de Aanvullende overeenkomst tussen de nationale bureaus van 16 oktober 1972 geen handeling van een instelling van de Gemeenschap is en dat het Hof derhalve niet bevoegd is om de werking van deze overeenkomst uit te leggen. Bijgevolg dient het Hof zich te beperken tot uitlegging van artikel 2, lid 2, van de richtlijn.

In dit verband herinnert het Verenigd Koninkrijk eraan, dat richtlijn nr. 72/166 van de Lid-Staten zelfs geen gedeeltelijke harmonisatie van hun nationale wettelijke regelingen betreffende de verplichte verzekering verlangt. De richtlijn is vast-

gesteld uitgaande van het systeem van de groene kaart, dat de afwikkeling beoogt van ongevallen die moeten zijn gedekt door een verplichte verzekering, overeenkomstig de wetgeving van de verdragsluitende staat waar het schadeveroorzakende ongeval zich heeft voorgedaan. Met de zinsnede „overeenkomstig de eigen nationale wetgeving betreffende de verplichte verzekering” in lid 2 van artikel 2 wordt dus bedoeld de wettelijke regeling betreffende de verplichte verzekering van de Lid-Staat op wiens grondgebied het ongeval dat tot de schade heeft geleid, zich heeft voorgedaan. Indien deze wetgeving met name in het geval van diefstal van het voertuig geen verzekering vereist, vallen de onder deze omstandigheden veroorzaakte ongevallen buiten het toepassingsgebied van de in de richtlijn bedoelde overeenkomst.

Bijgevolg geeft het Verenigd Koninkrijk het Hof in overweging, de vraag van de nationale rechter te beantwoorden als volgt:

„Artikel 2, lid 2, van de richtlijn, zoals gewijzigd, legt op zichzelf de nationale bureaus van verzekeraars van de Lid-Staten geen verplichtingen op, doch beoogt de sluiting tussen den nationale bureaus van de Lid-Staten van een overeenkomst die de afwikkeling waarborgt van ongevallen die zijn veroorzaakt door het gebruik van een voertuig dat overeenkomstig de wetgeving van de Lid-Staat op wiens grondgebied het ongeval zich voordoet, door een verzekering moet zijn gedekt, daaronder begrepen ongevallen die zijn veroorzaakt door een door diefstal of geweld verkregen voertuig, voor zover de nationale wetgeving van de Lid-Staat op wiens grondgebied het ongeval zich voordoet, vereist dat schaden, voortvloeiende uit het gebruik van een door diefstal of geweld verkregen voertuig, door een verplichte verzekering zijn gedekt.”

De Italiaanse regering wijst erop, dat de overeenkomst tussen de nationale bu-

reaus van verzekeraars van 16 oktober 1972 in artikel 2 bepaalt, dat de eigenaar, de houder en/of de bestuurder van een gewoonlijk op het grondgebied van een Lid-Staat gestald voertuig dat op het grondgebied van een andere Lid-Staat aan het verkeer deelneemt en aan de aldaar geldende wet op de verplichte WA-verzekering motorrijtuigen is onderworpen, „worden beschouwd als verzekerden in de zin van de standaardovereenkomst tussen bureaus en als houders van een geldig verzekeringsbewijs, uitgegeven door het bureau van het land waar het motorrijtuig gewoonlijk is gestald”.

De standaardovereenkomst tussen bureaus bepaalt in artikel 1, dat de verzekeringspolis die aan een verzekerde wordt afgegeven ter dekking van zijn uit het gebruik van een voertuig voortvloeiende aansprakelijkheid, „wordt geacht nauwkeurig de waarborgen te dekken vereist door de wet op de verplichte WA-verzekering motorrijtuigen van het land waar het ongeval heeft plaatsgevonden”.

Van oordeel dat bij de uitlegging van artikel 2 van richtlijn nr. 72/166 rekening moet worden gehouden met de Aanvullende overeenkomst van 16 oktober 1972 en de standaardovereenkomst, stelt de Italiaanse regering, dat het nationale bureau dat het ongeval afwikkelt, zich moet gedragen als de nationale verzekeraars en zich dus garant stelt overeenkomstig de voorwaarden van zijn nationale wetgeving inzake de verplichte verzekering. Bijgevolg moet de bepaling van gemeenschapsrecht aldus worden uitgelegd, dat zij betrekking heeft op het gehele stelsel van verplichte verzekering, dat in een bepaald land geldt, en niet restrictief als enkel betrekking hebbend op de daarin voorziene wettelijke maxima of andere bijzondere voorwaarden.

Mitsdien stelt de Italiaanse regering voor, de vraag van de verwijzende rechter te beantwoorden als volgt:

„Met de zinsnede „overeenkomstig de eigen nationale wetgeving betreffende de verplichte verzekering” in artikel 2, lid 2, van richtlijn nr. 72/166/EEG van de Raad van 24 april 1972 wordt het gehele in elk land geldende stelsel van verplichte verzekering bedoeld, daaronder begrepen de regels die bepalen of ongevallen, veroorzaakt door een voertuig waarvan de bestuurder zich door diefstal of geweld meester heeft gemaakt, door de verzekering zijn gedekt.”

- verplicht stellen van de WA-verzekering motorrijtuigen,
- ervoor zorgen dat deze verplichte verzekering om het even waar in de Gemeenschap veroorzaakte ongevallen dekt,
- voorkomen dat een voertuig dat gewoonlijk buiten de Gemeenschap is gestald, deze kan binnenkomen zonder een in de gehele Gemeenschap geldige WA-verzekering.

III — Mondelinge behandeling

Ter terechtzitting van 12 april 1984 zijn mondelinge opmerkingen gemaakt door het Belgisch Bureau van de Autoverzekeraars VZW, vertegenwoordigd door mr. Omneslaghe, advocaat te Brussel, de regering van het Verenigd Koninkrijk, vertegenwoordigd door J. Bellis van het Treasury Solicitor's Department, en de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door de J. Delmoly als gemachtigde.

Het *Belgisch Bureau van de Autoverzekeraars VZW* meent, dat de aan het Hof gestelde vraag niet werkelijk is opgelost door zijn eerdere arresten op verwante gebieden, waaronder het arrest van 9 februari 1984 (zaak 64/83, Bureau central français, Jurispr. 1984, blz. 689).

Het herinnert er in de eerste plaats aan, dat de betrokken richtlijn een bescheiden en in wezen psychologisch doel heeft, namelijk het voor de ingezetenen van de Gemeenschap mogelijk te maken zich van de ene Lid-Staat naar de andere te begeven zonder een verzekeringsbewijs te moeten tonen.

Om dit te bereiken, moesten eerst drie andere doelstellingen worden verwezenlijkt:

Daarnaast werd een voorziening getroffen ten behoeve van automobilisten die buiten hun land een ongeval krijgen, en wel de bureaus van verzekeraars. Deze bureaus, die toentertijd in de zes Lid-Staten werden opgericht, moeten de afwikkeling overeenkomstig de betrokken nationale wetgeving waarborgen van ongevallen die zich op hun grondgebied voordeden.

Volgens het Belgisch Bureau is het Hof niet bevoegd om de contractuele bepalingen van de overeenkomst tussen de bureaus van verzekeraars uit te leggen, en dient het zich te beperken tot uitlegging van artikel 2, lid 2, van de richtlijn.

Na te hebben verklaard, dat de overeenkomst tussen de bureaus van verzekeraars onder de door de richtlijn voorziene voorwaarden is gesloten, gaat het Belgisch Bureau in op die bepaling. Het meent dat de stelling van de Franse regering en van Fantozzi, dat het Belgisch Bureau tot vergoeding van de schade is gehouden, elke betekenis ontnemt aan de zinsnede „overeenkomstig de eigen nationale wetgeving”. Deze betekent immers, dat het Belgisch Bureau slechts moet tussenkomen voor zover de Belgische nationale wetgeving een verplichte verzekering vereist, en dit ook wanneer de bestuurder die verplichte verzekering niet heeft gesloten.

Deze zienswijze vindt steun in de nieuwe gemeenschapsrichtlijn terzake van 30 december 1983.

Bijgevolg stelt het Belgisch Bureau voor, de vraag van het Hof van Beroep te Bergen te beantwoorden als volgt:

„— Artikel 2, lid 2, op zichzelf legt de bureaus van verzekeraars geen verplichting op; deze verplichting vloeit uitsluitend voort uit de overeenkomst;

— Met de zinsnede „overeenkomstig de eigen nationale wetgeving” bedoelt de gemeenschapswetgever het gehele, in elk land geldende stelsel van verplichte verzekering; indien dus dat stelsel gestolen of bedrieglijk weggenomen voertuigen van de verplichte verzekering uitsluit, geldt die uitsluiting ook met betrekking tot de verplichtingen die de nationale bureaus krachtens de overeenkomst op zich hebben genomen.”

De *Commissie* is in wezen van mening, dat het Hof op de vraag van het Hof van Beroep te Bergen hetzelfde antwoord moet geven als in het arrest van 9 februari 1984 (zaak 64/83, Bureau central français), dat wil zeggen dat in wezen te rade moet worden gegaan met de nationale wetgeving van de staat waar het ongeval zich heeft voorgedaan.

De tweede richtlijn van 30 december 1983, die van toepassing zal zijn vanaf 31 december 1987, zal het bestaande stelsel in dier voege wijzigen, dat diefstal niet meer aan de gelaedeerde derde kan worden tegengeworpen, met dien verstande dat de Lid-Staten daarvan mogen afwijken met een nationale formule, mits het gevaar van geschillen en beroepen op internationaal niveau wordt uitgesloten. De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 12 april 1984 conclusie genomen.

In rechte

- 1 Bij arrest van 7 juni 1983, ingekomen ten Hove op 24 juni daaraanvolgend, heeft het Hof van Beroep te Bergen (België) krachtens artikel 177 EEG-Verdrag een prejudiciële vraag gesteld over de uitlegging van artikel 2, lid 2, van richtlijn nr. 72/166 van de Raad van 24 april 1972 inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der Lid-Staten betreffende de verzekering tegen de wettelijke aansprakelijkheid waartoe de deelneming aan het verkeer van motorrijtuigen aanleiding kan geven en de controle op de verzekering tegen deze aansprakelijkheid (PB C 103 van 1972, blz. 1).
- 2 Deze vraag is gerezen in een geding tussen het Belgisch Bureau van de Autoverzekeraars enerzijds en A. Fantozzi en De Volksverzekering te Brussel anderzijds.
- 3 Het Belgisch Bureau van de Autoverzekeraars is een van de nationale bureaus die zijn opgericht in het kader van het stelsel van de internationale

verzekeringskaart („groene kaart”). Een van de bijzonderheden van dit stelsel is dat het berust op privaatrechtelijke overeenkomsten tussen de nationale bureaus van verzekeraars, volgens een model genaamd „standaardovereenkomst tussen bureaus”. Krachtens die overeenkomsten verbindt ieder bureau zich, enerzijds, om in zijn eigen land zorg te dragen voor de afwikkeling van ongevallen die daar zijn veroorzaakt door in andere Lid-Statens geregistreerde voertuigen, en, anderzijds, om aan de buitenlandse bureaus de kosten te vergoeden die zij hebben gemaakt ter afwikkeling van schade veroorzaakt door in zijn eigen land verzekerde voertuigen.

- 4 Op 21 augustus 1976 werd de auto van de Belgische onderdaan Fantozzi, die in België was verzekerd bij De Volksverzekering, te Athis (België) beschadigd. Vaststaat, dat de schuld lag bij de bestuurder van een gestolen, in Frankrijk geregistreerde auto.
- 5 De Franse verzekeringsmaatschappij waarbij voor deze auto een WA-verzekering was gesloten, wilde van de zaak niet weten en beriep zich daartoe op de polisvoorwaarden, volgens welke schade niet werd vergoed in geval van diefstal. Daarop wendden Fantozzi en De Volksverzekering zich tot het Belgisch Bureau van de Autoverzekeraars en verzochten zij de rechtbank van eerste aanleg te Bergen, dit Bureau te veroordelen tot vergoeding van de hun opgekomen schade.
- 6 Nadat deze rechtbank hun vordering bij vonnis van 26 januari 1979 had toegewezen, kwam het Belgisch Bureau van de Autoverzekeraars daarvan in beroep. Het voerde in hoofdzaak aan, dat de rechtbank de Belgische wet verkeerd had uitgelegd.
- 7 Het Hof van Beroep te Bergen herinnert eraan, dat de nationale wetgeving, met name de wet van 4 juli 1972, is vastgesteld ingevolge richtlijn nr. 72/166 en dat deze richtlijn een gunstiger status inruimde voor gewoonlijk op het grondgebied van de Lid-Statens gestalde voertuigen; deze voertuigen zouden voortaan zonder internationaal verzekeringsbewijs tot het verkeer in België worden toegelaten, mits het daartoe erkende bureau de vergoeding van de door die voertuigen in België veroorzaakte schade op zich nam, ook wan-

neer de verzekeringsplicht niet was nagekomen. Voorts bepaalde artikel 2, lid 2, van de richtlijn, dat tussen de zes nationale bureaus van verzekeraars een overeenkomst tot stand moest komen; deze overeenkomst is op 16 oktober 1972 gesloten.

- 8 Het Hof van Beroep te Bergen stelde vast, dat de betrokken teksten van gemeenschapsrecht door de Belgische en Franse rechterlijke instanties op uiteenlopende wijze werden uitgelegd. Het heeft het Hof derhalve verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vraag:

„Moet uit de communautaire rechtsregels worden afgeleid, dat de nationale bureaus van verzekeraars verplicht zijn om de schade, op het grondgebied van een Lid-Staat van de EEG veroorzaakt door een gewoonlijk op het grondgebied van een andere Lid-Staat van de EEG gestald voertuig, te vergoeden, wanneer de bestuurder van het voertuig zich daarvan door diefstal of geweld meester heeft gemaakt?”

- 9 Alvorens in te gaan op het door deze vraag opgeworpen probleem, zij eraan herinnerd, dat bij 's Raads richtlijn van 24 april 1972 een stelsel is ingevoerd waarvan de voornaamste kenmerken, duidelijk uiteengezet in de laatste drie overwegingen, kunnen worden samengevat als volgt:

- opheffing van de controle op de groene kaart voor voertuigen die gewoonlijk in een Lid-Staat zijn gestald en het grondgebied van een andere Lid-Staat binnenkomen, op basis van een overeenkomst tussen de zes nationale bureaus van verzekeraars, volgens welke elk nationaal bureau, overeenkomstig de nationale wetgeving, de vergoeding waarborgt van schaden waarvoor recht op vergoeding bestaat en die op zijn grondgebied zijn veroorzaakt door een van deze — al dan niet verzekerde — voertuigen;
- het vermoeden dat elk communautair motorrijtuig dat zich op het grondgebied van de Gemeenschap in het verkeer bevindt, verzekerd is, waartoe de wetgevers van alle Lid-Staten de verzekering tegen de wettelijke aansprakelijkheid waartoe de deelneming aan het verkeer van deze voertuigen aanleiding kan geven, verplicht dienen te stellen.

- 10 Artikel 2, lid 2, van de richtlijn bepaalt:

„Het bepaalde in deze richtlijn, uitgezonderd de artikelen 3 en 4, wordt ten aanzien van voertuigen die gewoonlijk op het grondgebied van een der Lid-Staten zijn gestald, van kracht:

— nadat tussen de zes nationale bureaus van verzekeraars een overeenkomst tot stand is gekomen, waarbij elk nationaal bureau de afwikkeling van ongevallen waarborgt die zich op zijn grondgebied hebben voorgedaan en zijn veroorzaakt door deelneming aan het verkeer van al dan niet verzekerde voertuigen die gewoonlijk op het grondgebied van een andere Lid-Staat zijn gestald, overeenkomstig de eigen nationale wetgeving betreffende de verplichte verzekering.”

- 11 Aangezien het Hof slechts bevoegd is tot uitlegging van artikel 2, lid 2, van richtlijn nr. 72/166, met uitsluiting van latere contractuele bepalingen, komt de gestelde vraag hierop neer, of de waarborgplicht van elk nationaal bureau mede de verplichting omvat om ongevallen die op zijn grondgebied zijn veroorzaakt door gewoonlijk op het grondgebied van een andere Lid-Staat gestalde voertuigen, ook af te wikkelen wanneer de bestuurder van het voertuig zich daarvan door diefstal of geweld meester had gemaakt, ongeacht de door wetgeving van die staat voorziene gevallen van uitsluiting van de verzekering.
- 12 Partijen zijn gebleven bij het standpunt dat zij reeds hadden verdedigd in zaak 64/83 (arrest van 9. 2. 1984, Bureau central français, Jurispr. 1984, blz. 689). De Franse regering voert aan, dat uit artikel 2, lid 2, van de richtlijn volgt, dat het Belgisch bureau van verzekeraars in casu ook dient op te komen voor de gevolgen van ongevallen die door een gestolen voertuig zijn veroorzaakt, in weerwil van de andersluidende bepalingen van de Belgische wettelijke regeling. De Italiaanse en de Britse regering alsook de Commissie en het Belgisch Bureau van de Autoverzekeraars menen daarentegen, dat de richtlijn slechts kan worden uitgelegd in die zin, dat schadeclaims tegen uit andere Lid-Statens afkomstige voertuigen op dezelfde grondslag moeten worden behandeld als claims tegen voertuigen die zijn gedekt door een verplichte verzekering in de staat van het bureau dat met de afwikkeling is belast.
- 13 Gelijk het Hof in voornoemd arrest van 9 februari 1984 heeft verklaard, blijkt bij onderzoek van richtlijn nr. 72/166, dat „voor ieder voertuig waarop de richtlijn van toepassing is, het nationale bureau van de Lid-Staat waar het ongeval zich heeft voorgedaan, zich garant stelt voor de afwikkeling van schade die door de verplichte verzekering van dit land gedekt moeten zijn,

binnen de grenzen van zijn eigen nationale wetgeving en onverschillig of de bestuurder door een verzekering is gedekt”.

- 14 Bijgevolg moet op de gestelde vraag worden geantwoord, dat artikel 2, lid 2, van richtlijn nr. 72/166 aldus moet worden uitgelegd, dat claims tot vergoeding van schade die op het grondgebied van een Lid-Staat van de EEG is veroorzaakt door een voertuig dat gewoonlijk op het grondgebied van een andere Lid-Staat van de EEG is gestald en waarvan de bestuurder zich door diefstal of geweld meester had gemaakt, door de nationale bureaus van verzekeraars moeten worden afgewikkeld binnen de grenzen en onder de voorwaarden van hun eigen nationale wetgeving.
- 15 Het arrest van het Hof (Eerste kamer) van 9 februari 1984 (zaak 64/83, Bureau Central Français, Jurispr. 1984, blz. 689) zal worden gehecht aan het onderhavige arrest, waarop het een aanvulling zal vormen.

Kosten

- 16 De kosten door de regering van de Franse Republiek, de regering van de Italiaanse Republiek, de regering van het Verenigd Koninkrijk en de Commissie van de Europese Gemeenschappen wegens indiening hunner opmerkingen bij het Hof gemaakt, kunnen niet voor vergoeding in aanmerking komen. Ten aanzien van de partijen in het hoofdgeding is de procedure als een aldaar gerezen incident te beschouwen, zodat de nationale rechterlijke instantie over de kosten heeft te beslissen.

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer),

uitspraak doende op de door het Hof van Beroep te Bergen bij arrest van 7 juni 1983 gestelde vraag, verklaart voor recht:

Artikel 2, lid 2, van richtlijn nr. 72/166 moet aldus worden uitgelegd, dat claims tot vergoeding van schade die op het grondgebied van een Lid-Staat van de EEG is veroorzaakt door een voertuig dat gewoonlijk op het grondgebied van een andere Lid-Staat van de EEG is gestald en waarvan de bestuurder zich door diefstal of geweld meester had gemaakt,

door de nationale bureaus van verzekeraars moeten worden afgewikkeld binnen de grenzen en onder de voorwaarden van hun eigen nationale wetgeving.

Bahlmann

Pescatore

Due

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 21 juni 1984.

De griffier
voor deze

H. A. Rühl

Hoofdadministrateur

De president van de Tweede kamer

K. Bahlmann

CONCLUSIE VAN DE ADVOCaat-GENERAAL
SIR GORDON SLYNN
VAN 12 APRIL 1984 ¹

*Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,*

Op 21 augustus 1976 hadden twee auto's een ongeval. Een daarvan was die van de heer Fantozzi, een ingezetene van het Koninkrijk België. De andere was geregistreerd in Frankrijk, maar door de bestuurder gestolen.

Laatstgenoemde auto was door de eigenaar verzekerd bij een Franse verzekeringsmaatschappij. Deze weigerde voor de schade op te komen op grond van een polisvoorwaarde volgens welke aanspra-

kelijkheid was uitgesloten voor ongevallen veroorzaakt door een gestolen en door de dief bestuurde auto. De maatschappij beriep zich er voorts op, dat de Franse wet geen dekking vereiste voor schade veroorzaakt door een gestolen voertuig.

Fantozzi spande een proces aan tegen het Belgisch Bureau van de Autoverzekeraars, het nationale bureau dat in België de verzekeringsmaatschappijen vertegenwoordigt. De rechtbank van eerste aanleg besliste, dat het Bureau de door Fantozzi geleden schade diende te vergoeden. Daarop wendde het Bureau zich tot

¹ — Vertaald uit het Engels.